

Scenă din actul I („Trei generații“)

Dar jocul ei trădează prospețime, discreție (deși regia o obligă să hohotească mult în fața fotografiei iubitului, să se trintească pe jos etc., etc.) și o candoare ingenuă de calitate. Riri Mülstock (Eliza) a înțeles în linii mari ce personaj negativ reprezintă și a adoptat cu dezinvoltură poza vampeii cu țigaret, jucind ca atare onest, cu oarecare echilibru chiar. Echipa masculină a folosit până la abuz inocentul refren al amatorilor „hai să jucăm teatru“, aducind pe scenă un total dezacord între mască și personaj (Alec Limona-Chiril), gesturi căutate și efecte ieftine (Mircea Pascal-Iliuță), sau jena explicabilă a celui care se întreabă ce caută pe scenă (Iosif Meier-Ștefan).

Privirea îngăduitoare față de teatrul de amatori nu trebuie să se substituie examenului critic, căci năzuința fierbinte și deliberată către artă este o înălțare care impune exigențe liminare. **M. I.**

Falsă tinerețe

Universitatea „C. I. Parhon“: *Roata norocului de frații Tur*

Orientându-se după distribuția piesei, care prevede un mare număr de personaje tinere, colectivul teatral al Universității „C. I. Parhon“ a ales piesa *Roata norocului de frații Tur*.

Piesa abordează, printr-o largă desfășurare dramatică, o problemă de etică; într-un cămin studențesc se consumă o mică dramă sentimentală, revelatoare prin urmările pe care le produce. Boris Sviridov, student în filozofie, se îndrăgostește de o colegă-Natașa. Totul ar fi decurs normal, dacă Boris n-ar fi tănuțit colegilor săi că este căsătorit, o urmare a „unei clipe de amețeală“, cum spune el. Minciuna este descoperită în împrejurări care amintesc de maniera pieselor polițiste ale acelorași autori (*Confruntarea, Casa cu stururile trase* etc.): Boris își pierde buletinul de identitate, care e găsit de un pungaș. La ancheta efectuată de un coleg al lui Boris, adevărul iese la iveală. Și odată consumată mica dramă, viața studenților își continuă mersul înainte.

Un pretext dramatic pentru a surprinde câteva caractere, pentru a oglindi unitatea morală a tineretului sovietic. Avind o desfășurare mult prea amplă, o expunere ușor didactică, în dauna conflictului desfășurat „au ralenti“, piesa apelează ades la „uneltele“ melodramei. Surprinzind aspectele complexe ale vieții noi studențești, frații Tur încearcă, și uneori izbutesc, să reliefeze caracterul unui personaj cum e Evlahov (studentul jurist) sau Natașa, o studentă obișnuită.

Scenă din actul III („Roata norocului“)

Puțin înspăimântați, așa cum sint de obicei artiștii amatori cînd trebuie să-și interpreteze propria vîrstă, interpreții noștri s-au ascuns în spatele caricaturii pe care au întins-o ca o manieră aproape generală peste spectacol, jucîndu-se, zburdînd într-un stil destul de „făcut“. Interpreții nu ne-au putut convinge în momentele grave dramatice, au amestecat la același unison scenele comice cu cele de emoție intensă. E poate mai mult vina regizorului (actorul Nicu Iacob), care a căutat să plasticizeze, deformînd. Marea majoritate a „actorilor“ călcînd spre șarjă, interpretul principal Gicu Antofi (Boris), prin jocul său simplu, uman, convingător, a reușit fără de voie să schimbe axul piesei, atrăgîndu-și simpatia spectatorilor prin contrast față de jocul colegilor săi „pozitivi“.

A fost suficientă apariția Irinei-Carmen Tudose (soția părăsită a lui Boris), care la rîndul ei a dovedit calități remarcabile, pondere, pentru a restabili de-abia în final un ax răsturnat în cele precedente. Aceasta, deși Sanda Berechet a jucat rolul Natașei, conștientă de mijloacele personale, mizînd pe sinceritatea uneori stîngace dar emoționantă, deși Lucia Sillion a interpretat cu

haz rolul „clasicei“ femei de serviciu, deși am sesizat calități reale și la: Baclagian Kricor, Cornel Cristian, I. Predescu și Octavian Buia.

În general, Colectivul Universității „C. I. Parhon“ s-ar fi cuvenit să abordeze textul dramatic folosînd sinceritatea propriei sale vîrste și nu caricatura, care a dus de pildă la imaginea unui profesor caraghios, ridicol, așa cum l-a jucat Viorel Costea.

Piesa are și ea o întindere mult prea mare: „descoperă“ actorii amatori lipsiți de tehnica scenică, lipsiți de respirație, care se trezesc sufocați în scenă și care recurg în ultimă instanță la șarjă și caricatură. Este bine că studenții-artiști amatori încercă să abordeze spectacole de mare respirație, dar ei au nevoie de multiple exerciții prealabile. Odată dedicați chiar ca amatori, acestei activități, studenții trebuie să aleagă din mijloacele teatrului modern pe cele mai simple, mai firești, mai convingătoare. Și paradoxal, interpreții (și mai ales regizorul) trebuie să lase liberă tinerețea în scenă, chiar cînd se interpretează... eroi tineri.

Al. P.